

Arrest

nr. 148 593 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese origine te zijn en X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 20 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoeker diende op 17 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie – en Asielbeleid nam op 28 juli 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 31 mei 2011 (RvV 31 mei 2011, nr. 68 425).

1.5. Verzoekers dienden op 16 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 maart 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 maart 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde beslissing werd ingetrokken. Bijgevolg werd door de Raad in beroep de afstand van het geding vastgesteld (RvV 11 mei 2012, nr. 91 423).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 april 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde beslissing werd ingetrokken.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 augustus 2012 een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing werd door de Raad op 19 december 2012 verworpen (RvV 19 december 2012, nr. 93 996).

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 augustus 2012 nieuwe beslissingen waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 8 augustus 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van tweede verzoekster.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 september 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van eerste verzoeker.

1.14. Eerste verzoeker diende op 17 december 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.15. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 januari 2014 een beslissing tot niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.16. Verzoekers dienden op 28 oktober 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 15 januari 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.16. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 26 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2014 werd ingediend door :

N.(...), J.(...)-M.(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Rwanda

+ echtgenote:

K.(...), J.(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Uganda

+ kinderen:

K.(...), G.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: Uganda

K.(...), S.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: Uganda

K.(...), M.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: Uganda

K.(...), H.(...) H.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: Uganda

K.(...), J.(...) J.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: onbepaald

K.(...), J.(...) J.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: onbepaald

K.(...), S.(...) J.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: onbepaald

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De advocaat van betrokkenen verklaart dat mijnheer in Uganda erkend werd als vluchteling. Toch vluchtte mijnheer naar België. In september 2009 zou mijnheer zijn aangekomen. De echtgenote van mijnheer kwam met vier kinderen in september 2010 in België aan.

Betrokkenen verklaren dat ze gezien ze al geruime tijd hun land hebben verlaten, het niet meer mogelijk is om terug te keren omdat ze inmiddels in België het centrum van al hun belangen opbouwden. Betrokkenen doen om die reden een beroep op artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Betrokkenen zouden niets hebben om terug te kunnen keren (noch bestaansmiddelen, noch huisvesting).

De kinderen gaan ook naar een Belgische school. De ouders wensen niet dat een schooljaar voor de kinderen onderbroken zou moeten worden. De kinderen zijn het Belgisch schoolstelsel gewend. Het zou nadelig zijn voor de kinderen indien ze terug in een ander schoolstelsel zouden moeten opgenomen worden in een voor hen vreemde taal. De kinderen gaan momenteel naar een Nederlandstalige school. Er werden stukken in dat verband voorgelegd onder meer van de leerkracht Protestantse Evangelische Godsdienst die getuigt dat alle kinderen goed Nederlands spreken en perfect geïntegreerd zijn op school, dat de kinderen verjaardagsfeesten bijwonen en een vriendenkring hebben. De kinderen zijn open, beleefd en werken hard

voor goede schoolresultaten. De kinderen zijn geliefd.

Verzoekers beschikken over een actieve en passieve kennis van de Nederlandse en de Franse taal. Ze hebben zich op een intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en bouwden een vrienden- en kennissenkring op. Ze willen zelfstandig en onafhankelijk kunnen leven en dus op een legale wijze werken. Als bijkomende stukken werd ook een attest voorgelegd van het volgen van een professionele opleiding kapper door mijnheer N.(...), een brief van de jeugdgroep van de Evangelische Gemeente in Leuven waarin staat dat G.(...) een goedlachse persoon is met een gouden hart, open en verdraagzaam naar andere mensen toe.

Betrokkenen wisten op voorhand dat hun verblijf precair was en enkel werd toegestaan naar aanleiding van de aanvraag 9ter die werd ingediend en naar aanleiding van de asielprocedure die mijnheer indiende. Geen van beide procedures leverden een verblijfskaart op omdat niet aan de voorwaarden was voldaan. Mevrouw betekende op 24.08.2012 een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Op 21.09.2012 betekende mijnheer een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Zij verkozen zelf om hun verblijf in België op illegale wijze verder te zetten en lieten hun kinderen verder naar school gaan, goed wetende dat hun verblijf in België niet was toegestaan. Dat de kinderen naar een Belgische school gaan, kan niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. Het schoolgaan van de kinderen wordt toegelaten tijdens hangende procedures om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De ouders schaden de belangen van hun kinderen door hun verblijf op illegale wijze verder te zetten. Om een visum aan te vragen voor een lang verblijf in België dienen verzoekers zich te richten tot de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke post. Het feit dat hun kinderen hier naar school gingen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een verdere scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen verklaren niks of niemand te hebben in het land van herkomst waarop ze zouden kunnen terugvallen. Het is een loutere bewering die bovendien weinig waarschijnlijk is gezien zij lange tijd in Uganda verbleven. Mijnheer werd er bovendien erkend als vluchteling. Betrokkenen kunnen beroep doen op het vrijwillige terugkeerprogramma. Het vrijwillige terugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties - bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien betrokkenen meer informatie wensen over vrijwillige terugkeer, kunnen zij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel.

De procedure voor het aanvragen van een visum verloopt via de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke post. Dat het gezin deze procedure dient te volgen, betekent niet dat daardoor artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden. De gezinsbanden worden niet verbroken. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De duur van hun verblijf in België, hun actieve en passieve kennis van de Nederlandse en Franse taal, hun werkwillegheid, het feit dat ze een vrienden- en kennissenkring opbouwden, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post."

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 15 januari 2015 eveneens beslissingen houdende bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan op 20 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: N.(...), J.(...)-M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Rwanda (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mijnheer betekende reeds een bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk op 21.09.2012. Mijnheer verblijft reeds lang illegaal op het Belgische grondgebied.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw:

Naam, voornaam: K.(...), J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Uganda

+ kinderen:

K.(...), G.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: Uganda

K.(...), S.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: Uganda

K.(...), M.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: Uganda

K.(...), H.(...) H.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: Uganda

K.(...), J.(...) J.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: onbepaald

K.(...), J.(...) J.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: onbepaald

K.(...), S.(...) J.(...)

Geboren op (...)

Nationaliteit: onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mevrouw betekende reeds een bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk op 24.08.2012. Mevrouw verblijft reeds lang illegaal op het Belgische grondgebied."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (zie punt 1.17), werpen verzoekers de schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht." Verzoekers stellen daarbij als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift dat verzoekers op 15.01.2015 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag in België hebben ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om naar Oeganda terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekers reeds sedert 2009 en 2010 in België verblijven en hier sedertdien een nieuw leven hebben opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekers alhier hun centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij hun leven in België niet zomaar kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoekers hebben in Oeganda niet alleen hun huisvesting en broodwinning achtergelaten, zij hebben bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekers verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sinds 2009 en 2010 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar hun land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekers hun centrum van belangen dat zij hier sedert 2009 en 2010 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in hun land van herkomst ergens terecht kunnen voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om hun aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers.

Dat de kinderen van verzoekers bovendien in België naar school gaan. De kinderen waren vrij jong toen zij hun land van herkomst verlieten, hebben trouwens geen enkele band meer met het leven, of meer specifiek, de schoolopleiding in Oeganda. De kinderen zijn van kleins af aan gewend om in het Nederlands, in het Belgische schoolsysteem les te genieten. Van hen eisen dat zij hun schoolopleiding hier zouden onderbreken om voor onbepaalde tijd opnieuw te moeten integreren in het schoolsysteem in Oeganda, maakt ook voor hen een buitengewone omstandigheid uit.

De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat de lopende schooltijd van een kind, wegens de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een andere schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van afkomst of naar een land waar zij toegelaten zijn tot verblijf om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

In hetzelfde arrest stelde de Raad van State dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, en in het bijzonder de schoolplicht van de kinderen, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.

Dat er aldus in hoofde van verzoekers zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 28 oktober 2014 (zie punt 1.16), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

“Artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een vreemdeling de aanvraag tot machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt.

Dat verzoekers in het bezit zijn van een geldig identiteitsdocument (zie bijlage).

Dat verzoekers bovendien menen dat ze zich kunnen beroepen op buitengewone omstandigheden die hen toelaten de aanvraag in België te doen.

Dat er krachtens vaststaande rechtspraak van de administratieve rechtscolleges sprake is van buitengewone omstandigheden wanneer het voor de betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de nodige formaliteiten te vervullen met het oog op het indienen van een aanvraag tot verblijf. (RvSt. n°107.621, 31 maart 2002; RvSt., n° 120.101, 2 juni 2003.)

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. De buitengewone omstandigheden mogen deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt.

Dat de heer N.(...) J.(...)-M.(...), die de Rwandese nationaliteit heeft, in Oeganda vluchteling verklaard werd. Hij kwam in België aan in september 2009.

Zijn echtgenote kwam met vier kinderen aan in september 2010.

Dat verzoekers hun land van herkomst aldus dermate lange tijd verlaten hebben en sedertdien hun centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België hebben opgebouwd. Dat verzoekers in hun land van herkomst dan ook niets hebben om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting hebben om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf.

Dat verzoekers ouders zijn van kinderen die in België naar school gaan (zie schoolattest in bijlage).

Dat de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een andere schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen (R.v.St. nr. 131.652, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

Dat het aldus aangetoond is dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om naar hun land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.”

2.7. Verzoekers gaan in hun eerste middel dieper in op het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ en stellen dat verweerder er met de bestreden beslissing aan voorbijgaat dat zij hun centrum van belangen in België hebben gevestigd in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), hetgeen maakt dat zij niet zomaar alles hier kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waarmee zij geen enkele actuele band meer hebben en waar zij nergens terecht kunnen. De Raad merkt op dat verzoekers in wezen de buitengewone omstandigheden herhalen die zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 oktober 2014 hadden ingeroepen. Hiermee slagen verzoekers er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen waarin het volgende wordt gesteld: “(...) Betrokkenen verklaren niks of niemand te hebben in het land van herkomst waarop ze zouden kunnen terugvallen. Het is een loutere bewering die bovendien weinig waarschijnlijk is gezien zij lange tijd in Uganda verbleven. Mijnheer werd er bovendien erkend als vluchteling. Betrokkenen kunnen beroep doen op het

vrijwillige terugkeerprogramma. Het vrijwillige terugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. (...) De procedure voor het aanvragen van een visum verloopt via de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke post. Dat het gezin deze procedure dient te volgen, betekent niet dat daardoor artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden. De gezinsbanden worden niet verbroken. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. (...) Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post.” Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te stellen dat een goede integratie in België geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer.

2.8. Ook met het louter herhalen van het element in hun aanvraag dat zij schoolgaande kinderen hebben en het aanhalen van rechtspraak van de Raad van State hierover, tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onheus gebruik zou hebben gemaakt van zijn discretionaire beoordelingsvrijheid door te stellen dat *“(...) Het schoolgaan van de kinderen wordt toegelaten tijdens hangende procedures om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De ouders schaden de belangen van hun kinderen door hun verblijf op illegale wijze verder te zetten. Om een visum aan te vragen voor een lang verblijf in België dienen verzoekers zich te richten tot de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke post. Het feit dat hun kinderen hier naar school gingen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een verdere scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. (...)”*. Verzoekers tonen immers niet aan dat hun kinderen gespecialiseerd onderwijs nodig zouden hebben of dat zij geen scholing kunnen genieten in het land waar de ouders vroeger verbleven.

2.9. Aangezien verzoekers niet aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling uitging van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan, kan hun kritiek niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.10. Verzoekers tonen niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

2.11. Ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13 – zie punt 1.18), voeren verzoekers in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het redelijkheids – en proportionaliteitsbeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht..”* Verzoekers verwoorden hun middel als volgt:

“Dat verzoekers reeds gedurende enkele op het Belgische grondgebied vertoeft en zich hier volledig geïntegreerd hebben.

Dat het in het licht van deze omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk is om aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Dat de huidige bestreden beslissing dan ook in het geheel niet strookt met de principes van redelijkheid en proportionaliteit die de Dienst Vreemdelingenzaken als administratieve overheid dient te hanteren in haar handelen met burgers.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door de huidige beslissing het doel ver voorbij schiet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus heeft nagelaten om het dossier op grondige wijze voor te bereiden en de motivering in de bestreden beslissing ook niet conform is aan de formele motiveringsplicht.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.12. Het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.13. Zoals hierboven reeds gesteld, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.14. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.15. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.16. Met hun stelling dat zij al een tijd in België vertoeven, geïntegreerd zijn en de bestreden beslissingen onredelijk zijn en *"het doel ver voorbij schiet"*, slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris het niet bij het rechte eind had bij zijn vaststelling dat verzoekers *"geen geldig paspoort (...) voorzien van een geldig visum"* voorlegden. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht om aan verzoekers de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren en dit op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verbleven *"zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."*

2.17. Verzoekers tonen niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht of het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN